

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/1150/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214208366
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214208366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Eriky Madarászovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX U. nad U., Q. XX, zastúpenej E. F., bytom XXX XX U. nad U., Q. XX, o zaplatenie sumy 578,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/363/2014-68 zo dňa 05.08.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu o zaplatenie sumy 578,52 eura s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol s odkazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal s odôvodnením, že jej žiadne trovy nevznikli. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil najmä podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. mája 2014, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 29.04.2014 domáhal zaplatenia sumy 578,52 eura s 8,25% úrokom z omeškania ročne od 12.03.2014 do zaplatenia a tento nárok odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, VÚB, a.s., uzavrel so žalovanou dňa 26.08.2008 uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úverový rámec v sume 9.000 Sk, pričom žalovaná sa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach po 300 Sk. Úver však splácala len do septembra 2010, a tak veriteľ listom zo dňa 02.02.2011 vyhlásil predčasnú splatnosť celého dlhu. Zmluvný vzťah súd posúdil ako spotrebiteľský vzťah na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorej súčasťou boli aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Veriteľ má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo tvrdené a ani preukázané, že sporný úver bol poskytnutý za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Preto na takýto právny vzťah súd aplikoval ustanovenie 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie síce nadobudlo účinnosť 1. mája 2014 bez prechodného ustanovenia, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd preto predmetný právny vzťah posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a to aj z hľadiska premlčania; v tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014. Právo žalobcu súd posúdil ako premlčané. V odôvodnení uviedol, že premlčanie spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu

premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, v dôsledku čoho sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať svojho práva. Pritom zásada hospodárnosti konania súd vedie k tomu, aby prednostne posúdil vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. V tomto prípade splatnosť celého dlhu vyplývajúceho z predmetnej zmluvy o úvere nastala na základe listu pôvodného veriteľa zo dňa 02.02.2011, podľa ktorého žalovaná mala zaplatiť dlh do 10 dní od doručenia listu. Aj keď nebol predložený doklad o jeho doručení žalovanej, ona jeho doručenie nepoprela a uviedla, že jej bol doručený ešte vo februári 2011, teda najneskôr 29.02.2011. Táto skutočnosť medzi účastníkmi sporná nebola, a tak súd za najneskorší deň splatnosti určil deň 11.03.2011; od nasledujúceho dňa začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie sporného práva na súde a uplynula dňa 12.03.2014. Návrh na súd došiel dňa 29.04.2014, a teda bol podaný po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aplikujúc ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 súd aj bez vznesenia námietky premlčania žalovanou žalobu v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že na tento prípad sa nevzťahuje 3-ročná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka, ale 4-ročná premlčacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru aplikoval nesprávne ustanovenie právneho predpisu, lebo ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-záväzkový vzťah, a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na čl. 1, čl. 152 ods. 1 písm. a), čl. 152 ods. 4 a iné Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky. Priamym aplikovaním ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa súd podľa neho porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných predpisov musí byť v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. V tomto ohľade poukázal aj na rôzne rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa neho právo premlčané nie je a uplatnené bolo na súde v rámci štvorročnej premlčacej doby, posudzovanej podľa Obchodného zákonníka. Nesúhlasil s použitím ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť až dňom 01.05.2014; aplikácia tohto ustanovenia na prípady týkajúce sa zmluvy uzavretej pred uvedeným dňom je podľa neho v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a na podporu svojho názoru uvádzal niektoré súdne rozhodnutia a stanoviská.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne. Preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosť napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je správny a primerane odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa zistil skutkový stav na podklade ustanovenia § 120 ods. 1 OSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Vzhľadom na to, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, v odvolacom konaní sa zaoberal len námietkou žalobcu o tom, že súd prvého stupňa nemal aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní jeho pohľadávky v 3-ročnej premlčacej dobe, ale - s ohľadom na deň uzavretia

zmluvy o úvere a vtedajšiu právnu úpravu v Občianskom zákonníku - mal aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý upravuje štvorročnú premĺčaciu dobu v prípade obchodnoprávneho vzťahu; keďže žaloba bola na súd podaná v rámci tejto štvorročnej doby, nemala byť podľa jeho tvrdenia zamietnutá, a už vôbec nie bez vznesenia námietky žalovanou v dôsledku použitia ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V danej veci je však zrejmé, že aj bez námietky premĺčania vznesenej žalovanou súd prvého stupňa musel vziať na zreteľ platné a účinné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Súd musí zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Odvolací súd, vychádzajúc v tomto smere z aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 8 Cdo 3/2015 z 28.05.2015, uznesenie sp. zn. 5 MCdo 20/2009), urobil záver, že ak súd prvého stupňa na daný skutkový stav aplikoval ustanovenie § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, čo žalobca v odvolaní namietal, postupoval správne. Preto sa odvolací súd s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa stotožnil a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil; v ostatnom odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalovanej náhradu trov nepriznal, pretože o ich náhradu podľa § 151 ods. 1 OSP nepožiadala a v podstate jej ani nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.